

Arrest

**nr. 87 552 van 13 september 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 juni 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 juli 2012 met referentnummer X.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 9 mei 2006 toe op Belgisch grondgebied en diende op 10 mei 2006 een eerste asielaanvraag in.

1.2. Op 21 juni 2006 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis).

1.3. Na dringend beroep nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 7 december 2006 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

- 1.4. Verzoeker diende op 4 januari 2007 een tweede asielaanvraag in.
- 1.5. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 11 april 2007 een beslissing van weigering tot inoverwegingname van de asielaanvraag.
- 1.6. Verzoeker diende op 24 april 2007 een derde asielaanvraag in.
- 1.7. Op 26 april 2007 verklaarde de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de asielaanvraag ontvankelijk.
- 1.8. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 15 juli 2008 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.
- 1.9. Verzoeker diende op 18 november 2008 een vierde asielaanvraag in.
- 1.10. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid nam op 1 december 2008 een beslissing van weigering tot inoverwegingname van de asielaanvraag.
- 1.11. Verzoeker diende op 2 februari 2009 een vijfde asielaanvraag in.
- 1.12. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 28 april 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.
- 1.13. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 28 augustus 2009 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 28 augustus 2009, nr. 30 757).
- 1.14. Op 9 december 2010 diende verzoeker een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).
- 1.15. Verzoeker diende op 30 december 2010 een zesde asielaanvraag in.
- 1.16. Op 27 april 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd bij arrestnummer 68.600 van 17 oktober 2011 eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.
- 1.17. Op 4 mei 2012 treft de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing waarbij de in punt 1.14. bedoelde aanvraag onontvankelijk verklaard wordt. Deze beslissing wordt betekend op 7 juni 2012 en vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.12.2010 werd ingediend door :

H., F. A. (...) (R.R: (...))

nationaliteit: Afghanistan

geboren te Kaboul op 28.08.1972

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 September 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 09.05.2006 in België verblijft, vijf asielaanvragen heeft ingediend dewelke allen negatief werden afgesloten, een aanvraag 9bis en actualisaties indienende dewelke negatief afgewezen werd wegens het niet voorleggen van een identiteitsdocument, volgens zijn schrijven lokaal verankerd zou zijn (bijzonder weinig bewijzen worden daar trouwens van voorgelegd), een cursus

maatschappelijke oriëntatie volgde en een attest van inburgering voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Niks wijst er op dat het bijzonder moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag via de gewone procedure in te dienen, namelijk via de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging in Kaboel.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedures die allen negatief werden beslist. Noch de erkenning als vluchteling noch het statuut van de subsidiaire bescherming werden hem toegekend. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is voor deze procedures, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Wat de vermeende schending van art 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een buitengewone omstandigheid weerhouden te worden.

Wat betreft de verwijzing naar een eventuele tijdelijke terugkeer zijn land van herkomst, Afghanistan, de verzoeker voegt geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn zes opeenvolgende asielprocedures naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Niets verhindert betrokkene om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Elementen met betrekking tot integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9 alinea 2 van de wet van 15/12/1980.

Bijna elke migrant - zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "Vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door JOM (de Internationale Organisatie voor Migratie).

Gelieve eveneens over te gaan tot intrekking van het ontvangstbewijs dat eventueel aan betrokkene zou zijn afgeleverd.

Gelieve betrokkene er van op de hoogte te brengen dat deze beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 2, van de wet van 15 december 1980 vatbaar is voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat ingediend moet worden, bij verzoekschrift, binnen de dertig dagen na de kennisgeving van deze beslissing.

Een vordering tot schorsing kan ingediend worden overeenkomstig artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980. Behoudens in het geval van uiterst dringende noodzakelijkheid moeten in een en dezelfde akte zowel de vordering tot schorsing als het beroep tot nietigverklaring worden ingesteld.

Onverminderd andere wettelijke en reglementaire modaliteiten, worden het hierboven bedoelde beroep en de hierboven bedoelde vordering ingediend door middel van een verzoekschrift, dat moet voldoen aan de in artikel 39/78 van de wet van 15 december 1980 en in artikel 32 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermelde vereisten. Zij worden ingediend bij de Raad bij ter post aangetekend schrijven, onder voorbehoud van de afwijkingen voorzien bij artikel 3, § 1, tweede en vierde lid, van het PR RvV, aan de Eerste Voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Gaucheretstraat 92-94, te 1030 Brussel.

Onder voorbehoud van de toepassing van artikel 39/79 van de wet van 15 december 1980, schorst het indienen van een beroep tot nietigverklaring en van een vordering tot schorsing de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel niet.

Tevens dient hem een afschrift van deze brief overhandigd te worden nadat hij voor kennisname heeft getekend. Een afschrift dient aan mijn diensten te worden terug gestuurd."

1.18. Op 22 mei 2012 trof de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies). Deze vormt het voorwerp van een afzonderlijk annulatieberoep (rolnr. 102 537), dat verworpen werd door de Raad bij arrest nr. 87 551 van 13 september 2012.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op:

“Schending van het art. 1 van de Vreemdelingenwet;

Schending van het art. 1 van het KB dd. 08/10/1981 betreffende het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Schending van het art. 15 van het KB dd. 08/01/2012 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden;

Manifeste beoordelingsfout”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“4.1.1.

Conform art. 1 Vreemdelingenwet worden de aangelegenheden met betrekking tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen door de Minister uitgeoefend.

Ook middels art. 1 van het KB dd. 08/10/1981 betreffende het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt bepaald dat deze bevoegdheden door de Minister worden uitgeoefend.

4.1.2.

Evenwel wordt in het art. 15 van het KB dd. 08/01/2012 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden gesteld dat de Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie de voogdijbevoegdheid heeft over de Dienst Vreemdelingenzaken.

4.1.3.

Evenwel heeft de Raad van State geoordeeld in het arrest met n° 218 951 dd. 19/04/2012 :

«Considérant qu'il ressort de la requête que le recours est plus spécialement dirigé contre les articles 5 et 8 de l' Arrêté royal de 20 septembre 2009 modifiant l'Arrêté royal du 14 janvier 2009 fixant certaines attributions ministérielles attaqué ; que ces dispositions (...), respectivement, à l'attribution, notamment au Secrétaire d' Etat à la Politique de migration et d'asile, de la compétence de « tutelle » à V égard de l'Office des étrangers, du Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides et du Conseil du Contentieux des étrangers, et à la prise d'effet de l' arrêté royal attaqué, ne s' appliquent nullement ni n'ont vocation à s' appliquer à la requérante; que la compétence de « tutelle » ainsi visée est en outre étrangère à celles relatives à l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers en tant que tels, de sorte que la requérante, fût-elle ressortissante étrangère, ne risque pas non plus d'en subir, directement ou indirectement, les effets ; »

4.1.4.

Mutatis mutandis dient dezelfde redenering te worden toegepast.

Het KB van 08/01/2012 heeft het KB van 14/01/2009 vervangen.

Dat de voogdijbevoegdheid van de Staatssecretaris zoals vervat in art. 15 van het KB dd. 08/01/2012 vreemd is aan deze met betrekking tot het grondgebied. de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Bijgevolg zijn noch de Staatssecretaris, noch de gemachtigde bevoegd om individuele beslissingen te nemen inzake aangelegenheden met betrekking tot het grondgebied, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

4.1.5.

Dat de bestreden beslissing derhalve onwettig is.”

2.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

“In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van art. 1 van de wet van 15 december 1980, art. 1 van het KB van 8 oktober 1981 en art. 15 van het KB van 8 januari 2012 en een manifeste beoordelingsfout.

Verzoeker betoogt dat de staatssecretaris voor asiel en migratie, maatschappelijke integratie en armoedebestrijding niet bevoegd was om de thans bestreden beslissing te nemen.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing ondertekend is door Christof Duwijn, attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Overeenkomstig artikel 6, §1, van het Ministerieel Besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zijn de attachés van de Dienst Vreemdelingenzaken gemachtigd om beslissingen te nemen in toepassing van art. 9bis van de wet van 15 december 1980.

Er kan tevens verwezen worden naar onderstaande rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die mutatis mutandis toepasbaar is in onderhavig geval:

"De bestreden beslissing werd genomen door attaché V.T. en, gezien artikel 13, § 1 van ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is een attaché bevoegd om een beslissing te nemen in toepassing van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981.

De beschouwingen van verzoekster laten niet toe te besluiten dat artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 werd geschonden of dat de bestreden beslissing zou genomen zijn door een onbevoegd ambtenaar" (RVV nr. 81.102 d.d. 14 mei 2012).

Derhalve is de bestreden beslissing wel degelijk genomen door de wettelijk bevoegde persoon.

Verwerende partij merkt op dat het feit dat art. 15 van het KB van 8 januari 2012 de voogdij over de Dienst Vreemdelingenzaken toewijst aan de staatssecretaris voor asiel en migratie, maatschappelijke Integratie en armoedebestrijding, los Staat van de bestreden beslissing en niets wijzigt aan de vaststelling dat de bestreden beslissing werd genomen door de wettelijk bevoegde ambtenaar.

Het eerste middel is ongegrond."

2.3. Artikel 1, 2°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

(...) 2° de Minister: de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen".

Artikel 1, 1° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

"Voor de toepassing van dit koninklijk besluit wordt verstaan onder:

1° de Minister: de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen tot zijn bevoegdheid heeft;"

Bij artikel 2 van het koninklijk besluit van 5 december 2011 werd mevrouw M. De Block benoemd tot staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, toegevoegd aan de minister van Justitie.

Artikel 15 van het koninklijk besluit van 8 januari 2012 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden luidt als volgt:

"De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, toegevoegd aan de Minister van Justitie, is bevoegd voor wat betreft de voogdij over :

1° de Dienst Vreemdelingenzaken;

2° het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen;

3° de Raad voor vreemdelingenbetwistingen;

4° het Federaal Agentschap voor de opvang van asielzoekers."

2.4. De bevoegdheden van een staatssecretaris zijn bepaald in artikel 104, derde lid van de Grondwet en in het koninklijk besluit van 24 maart 1972 betreffende de staatssecretarissen (hierna: het koninklijk besluit van 24 maart 1972).

Artikel 104 van de Grondwet luidt als volgt:

"De koning benoemt en ontslaat de federale staatssecretarissen.

Zij zijn lid van de federale regering. Zij maken geen deel uit van de Ministerraad. Zij worden toegevoegd aan een minister.

De koning bepaalt hun bevoegdheid en de perken waarbinnen zij het recht van medeondertekening kunnen krijgen.

De grondwettelijke bepalingen betreffende de ministers zijn op de federale staatssecretarissen mede van toepassing, met uitzondering van de artikelen 90, tweede lid, 93 en 99."

Het koninklijk besluit van 24 maart 1972 bepaalt ondermeer het volgende:

“Artikel 1. Onder voorbehoud van het bepaalde in de artikelen 2, 3 en 4, heeft de Staatssecretaris, in de aangelegenheden die hem zijn toegewezen, alle bevoegdheden van een Minister.

Art. 2. Benevens de medeondertekening van de Staatssecretaris is die van de Minister waaraan hij is toegevoegd vereist voor:

1° Koninklijke besluiten waarbij een ontwerp van wet bij de Wetgevende Kamers of een ontwerp van decreet bij de Cultuurraad wordt ingediend;

2° de bekrachtiging en afkondiging van wetten en van decreten;

3° reglementaire Koninklijke besluiten;

4° Koninklijke besluiten houdende oprichting van een betrekking van de rangen 15 tot 17 (...) of houdende benoeming in een zodanige betrekking.

Art. 3. Verordenende bevoegdheid wordt door de Staatssecretaris niet uitgeoefend dan met instemming van de Minister aan wie hij is toegevoegd.

Art. 4. De bevoegdheid van de Staatssecretaris sluit die van de Minister aan wie hij is toegevoegd niet uit. Deze kan steeds een zaak aan zich trekken of de beslissing afhankelijk maken van zijn instemming.”

Uit de samenlezing van artikel 104, derde lid van de Grondwet en de bepalingen van het koninklijk besluit van 24 maart 1972 volgt dat een staatssecretaris dezelfde bevoegdheden heeft als een minister (cfr. J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, *“Inleiding tot het publiekrecht, Deel 2, Overzicht Publiekrecht”*, Brugge, Die Keure, 2007, p. 815; M. JOASSART, *“Les secrétaires d'état fédéraux et régionaux”*, Rev.b.dr.const. 2001/2, 177-196), onder voorbehoud van bepaalde welomschreven uitzonderingen. Deze uitzonderingen zijn niet van toepassing in het kader van het nemen van individuele beslissingen op basis van de bepalingen van de Vreemdelingenwet.

2.5. Bij het bovenvermeld koninklijk besluit van 8 januari 2012 werden de bevoegdheden omschreven van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding. Zij heeft de voogdij over onder meer de Dienst Vreemdelingenzaken. Het kan niet betwist worden dat deze dienst belast is met de materie betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Het blijkt alleszins uit het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Derhalve is de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, ook bevoegd voor wat betreft de voormelde materie. Er dient immers als principe gehanteerd te worden dat een staatssecretaris net als een minister bevoegd is voor de materies die ressorteren onder de diensten waarover hij of zij het gezag heeft.

2.6. In het door verzoeker aangehaalde arrest nr. 218.951 van 19 april 2012 van de Raad van State werd in hoofdorde geoordeeld dat de betrokken vreemdeling geen belang heeft bij het aanvechten van de artikelen 5 en 8 van het koninklijk besluit van 20 september 2009 tot wijziging van het koninklijk besluit van 14 januari 2009 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden, omdat de betrokken artikels *“ne s'appliquent nullement ni n'ont la vocation à s'appliquer à la requéranté”*. Verzoeker interpreteert vervolgens de – overtollige – overweging in dit arrest *“que la compétence de ‘tutelle’ ainsi visée est en outre étrangère à celles relatives à l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers”* als dat de Raad van State zou geponeerd hebben dat als een minister/staatssecretaris de voogdij heeft over bepaalde diensten, dit niet wil zeggen dat hij/zij bevoegd is voor de materies die ressorteren onder de diensten waarover hij of zij het gezag heeft, maar dit kan als dusdanig niet afgeleid worden uit het arrest. Deze overweging dient namelijk in lijn gelezen te worden met wat er in hoofdorde staat in het arrest, en duidt er derhalve op dat algemene bepalingen tot regeling van bevoegdheden van een minister en een staatssecretaris geen uitstaans hebben met individuele beslissingen inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zodat de vreemdeling in kwestie geen belang heeft bij de vernietiging van de artikelen 5 en 8 van het koninklijk besluit van 20 september 2009 tot wijziging van het koninklijk besluit van 14 januari 2009 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden.

2.7. Bijgevolg kan dus worden aangenomen dat de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding bevoegd is voor de materie betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vermeld in artikel 1,2° van de Vreemdelingenwet en artikel 1,1° van het Vreemdelingenbesluit en in dit verband op een evenwaardige wijze als een minister individuele beslissingen kan treffen. Zij kan eveneens op een even

evenwaardige wijze als een minister deze bevoegdheid delegeren aan de gemachtigde ambtenaar, voor zover de Vreemdelingenwet dit toelaat.

2.8. In casu werd de bestreden beslissing getroffen door de gemachtigde van de minister c.q. de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, meer bepaald door C.D., attaché. Dit vindt zijn grondslag in artikel 9 bis, §1, van de Vreemdelingenwet juncto artikel 6, §1, van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister c.q. de staatssecretaris die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

2.9. Er blijkt derhalve concluderend niet dat de bestreden beslissing zou zijn genomen met miskenning van artikel 1 van de Vreemdelingenwet, artikel 1 van het Vreemdelingenbesluit of artikel 15 van het koninklijk besluit van 8 januari 2012. De uiteenzetting van verzoeker laat evenmin toe te besluiten dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt

Het eerste middel is ongegrond.

2.10. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op:

*“Schending van het art. 9bis van de Vreemdelingenwet;
Schending van het art. 62 Vreemdelingenwet - motiveringsverplichting ;
Schending van de art. 2 en 3 van de Wet van 29 Juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
Schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, de zorgvuldigheidsverplichting.”*

Verzoeker betoogt als volgt:

“4.2.1.

*Dat aan ledere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.
Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.*

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

4.2.2.

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de verzoeker afwijst om de volgende redenen :

Er zijn geen buitengewone omstandigheden om de aanvraag via de burgemeester van de verblijfplaats in België in te dienen;

De elementen van integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een onderzoek conform art. 9.2 Vreemdelingenwet;

De termijn van de asielprocedure is niet onredelijk lang ;

Er is geen schendingen van art. 3 E.V.R.M.

4.2.3.

De houding van de Dienst Vreemdelingenzaken is kennelijk onredelijk.

Inderdaad. uit de bestreden beslissing blijkt dat er op een onredelijke wijze rekening werd gehouden met de omstandigheden eigen aan de verblijfssituatie van de verzoeker:

Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" {zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

"Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het "afdoende" karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig" (zie M. BOES, l.e., nr. 238, p. 179).

"Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter

toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het teaan alle redelijkheid ingaat. wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt" (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 - 56).

Het mag duidelijk zijn dat de bestreden beslissing tegen alle redelijkheid ingaat.

4.2.3.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken doet in de bestreden beslissing geen beoordeling van het principe van de redelijke termijn.

Er wordt niet eens berekend hoe lang de verzoeker is asielpcedure was en hoe lang hij een lopende regularisatie-aanvraag had

4.2.3.2.

Inderdaad, nergens wordt de wachttijd van de asielpcedure en de procedure in toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet betrokken in de beoordeling van de redelijke termijn.

Effectief.

De verzoeker heeft ondermeer 17 maanden moeten wachten op een beslissing in toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet.

Daarnaast had de verzoeker ook meerdere asielpcedures.

Op geen enkele wijze werden de wachttijden mee betrokken in de berekening van de (on)redelijke termijn.

Waarom worden deze termijnen niet mee betrokken?

4.2.3.

De Dienst Vreemdelingenzaken wijst de aanvraag verder in rechte en in feite af met het besluit dat de integratie geen grond voor ontvankelijkheid kan zijn en dat de verzoeker zijn aanvraag via de Belgische vertegenwoordiging in Kaboel dient in te dienen.

Het mag duidelijk zijn dat deze motivering niet materieel draagkrachtig kan zijn en tevens onredelijk is om de bestreden beslissing van onontvankelijkheid te dragen.

4.2.3.1.

Allereerst, de verzoeker heeft zijn aanvraag in toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet ingediend op datum van 09/12/2010.

Op datum van 30 december 2010 heeft de verzoeker een asielaanvraag ingediend.

Slechts op datum van 17/10/2011 werd het hoger beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen afgewezen.

De aanvraag dient dus in ieder geval als ontvankelijk te worden beschouwd.

4.2.3.2.

Verder stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat integratie ONMOGELIJK als grond voor ontvankelijkheid kan

Evident, is dit onjuist.

Dergelijke uitspraak is zodanig algemeen dat dit impliceert dat geen enkele vreemdeling op basis van integratie een verblijfsmachtiging via zijn verblijfplaats in België kan aanvragen.

Uiteraard is dit niet wat de wetgever heeft gewild.

Dergelijk algemeen standpunt gaat in tegen de wettelijk voorziene appreciatiebevoegdheid van de Staatssecretaris.

A).

Uiteraard kunnen redenen van integratie (werk, talenkennis, centrum van belangen in België, ...) buitengewone omstandigheden uitmaken.

Het is niet omdat de Dienst Vreemdelingenzaken een appreciatiebevoegdheid heeft en er geen referentiebasis is, dat de Dienst Vreemdelingenzaken met een algemene uitspraak zijn eigen appreciatiemarge met betrekking tot het criterium 'buitengewone omstandigheden' mag ondergraven en stellen dat iedere vorm van integratie ONMOGELIJK nog een grond voor ontvankelijkheid kan zijn.

Als integratie NOOIT EEN GROND is tot ontvankelijkheid, wordt iedere aanvraag met verwijzing naar de integratie (werk, centrum van belangen,...) als buitengewone omstandigheid STEEDS afgewezen.

Uiteraard is dit niet wat de wetgever heeft gewild.

Dergelijk algemeen standpunt gaat immers in tegen de wettelijk voorziene appreciatiebevoegdheid van de Staatssecretaris.

B) .

NOOIT heeft de wetgever UITGESLOTEN dat redenen van INTEGRATIE ONMOGELIJK EEN GROND TOT ONTVANKELIJKHEID kunnen zijn.

Het is duidelijk dat verzoekers verblijf en integratie in België echte manifeste buitengewone omstandigheden zijn.

C)

Het weze dan ook opgemerkt dat de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden mag overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd mag sanctioneren.

4.2.4.

Verder dient opgemerkt te worden dat een administratieve beslissing dient te berusten op een volledige feitenvinding.

De verwerende partij heeft de aanvulling van de verzoeker dd. 12/12/2011 niet beoordeeld, zodat der geen sprake kan zijn van een zorgvuldig bestuur.

4.2.5.

De bestreden beslissing is derhalve onredelijk, onwettig en niet materieel draagkrachtig gemotiveerd.

De voormelde schendingen volstaan ruimschoots om de vernietiging te rechtvaardigen.

V. EINDBESLUIT

De verzoeker verzoekt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen derhalve om de beslissing van onontvankelijkheid in toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet genomen door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie op datum van 04/05/2012 en betekend op datum van 07/06/2012, te vernietigen."

2.11. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

"In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van art. 9bis en 62 van de wet van 15 december 1980, art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekende partij betoogt dat de thans bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de wachttermijnen de asielpcedure en procedures van aanvragen om machtiging tot verblijf. De motivering dat integratie onmogelijk een grond voor buitengewone omstandigheden zou kunnen zijn, zou manifest onjuist zijn.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing duidelijk aangeeft dat het feit dat verzoeker vijf asielaanvragen heeft ingediend, die allemaal negatief werden afgesloten, en een aanvraag 9bis met actualisaties heeft ingediend (die ook negatief werd afgesloten) op zich nog niet verantwoordt waarom de aanvraag om machtiging tot verblijf in België zou moeten ingediend worden, aangezien niets erop wijst dat dit gegeven op zich het bijzonder moeilijk of zelfs onmogelijk zou maken de aanvraag via de gewone procedure in te dienen, met name via de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging in Kaboel. Bovendien wist verzoeker dat zijn verblijf slechts werd toegestaan in het kader van de asielpcedures. Het feit dat er een zekere behandelingstermijn is voor deze procedures geeft verzoeker niet ipso facto recht op een verblijf.

Artikel 9 van de wet van 15 december 1980 luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland".

Artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd.

De "buitengewone omstandigheden" waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Een schending van art. 9bis van de wet van 15 december 1980 wordt niet aangetoond.

De uiteenzetting van verzoekende partij laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiele motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt derhalve ook niet. Het tweede middel is ongegrond."

2.12. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel waarin opgeworpen wordt dat de motivering van de bestreden beslissing onredelijk, onwettig en niet materieel draagkrachtig gemotiveerd is, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.13. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.14. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf vanuit zijn land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

2.15. Bij het beoordelen van een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris over een ruime discretionaire bevoegdheid. De Raad kan zich niet in de plaats stellen van de overheid en zelf een beoordeling gaan maken van de door verzoeker ter ondersteuning van zijn aanvraag om verblijfsmachtiging aangevoerde elementen. Hij kan evenmin de opportuniteit van een beslissing gaan beoordelen. De Raad kan enkel de wettigheid van de bestreden beslissing nagaan en in dit verband oordelen of de verwerende partij niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

2.16. Uit het betoog blijkt voornamelijk dat verzoeker het niet eens is met de bestreden beslissing, de overtuiging is toegedaan dat de bestreden beslissing getuigt van een kennelijke onredelijke houding van de verwerende partij en dat zijn aanvraag ontvankelijk diende verklaard te worden, maar dit toont op zich geen schending aan van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht.

2.17. Waar verzoeker het “*principe van de redelijke termijn*” inroept en zich eraan stoort dat nergens de wachttermijn van de asielprocedures bij de procedure in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet betrokken werd, dient de Raad op te merken dat verzoeker niet aantoont waarop zijn verwachting gestoeld is en in welke mate de wachttermijnen in casu aantonen dat er in zijnen hoofde een buitengewone omstandigheid is die maakt dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van oorsprong om aldaar een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Uit het gestelde in punt 1 blijkt alleszins niet dat er sprake is van onredelijke wachttermijnen.

2.18. Verzoeker is ervan overtuigd dat integratie een buitengewone omstandigheid kan uitmaken en poneert dat de wetgever niet heeft gewild dat integratie nooit als grond tot ontvankelijkheid wordt beschouwd, wat volgens verzoeker het gevolg is van de houding van de verwerende partij, maar met dergelijk algemeen betoog toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij in casu haar discretionaire bevoegdheid heeft aangewend op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De omstandigheden die verband houden met de mogelijke integratie van de verzoekende partij hebben betrekking op de gegrondheid van de aanvraag en niet op de ontvankelijkheid ervan (cf. RvS 12 oktober 2005, nr. 150.107; RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA